Fransk
Engelsk
Italiensk
Portugisisk
Dansk

CSJOURNAL

Sankt Joseph Søstrene af Chambéry
September - Oktober • År 2021 - nr . 5

GENERALRÅDET

JPIC: mission i en ny sammenhæng

Sr. Mariaelena Aceti
Generalrådet

Vores generalkapitel finder sted i en tid med dybtgående forandringer, øgede kulturelle og miljømæssige spændinger og konflikter af alle slags, men det er også en tid med intens kommunikation mellem folk, en tid med nye muligheder for viden og dialog og dybe ønsker om fred. I de sidste to år af pandemien har vi set, at intensiteten i vores indbyrdes forbundethed er vokset enormt. Vi har dybt mærket virkningen af denne nye verden, der er forbundet med øjeblikkelig kommunikation og digitalisering på alle områder af vores liv.

Missionen er blevet global. Den er ikke længere bundet af geografiske områder. I det epokeskifte, som Pave Frans beskriver, er det at "være i mission" og leve i periferien som at være i skæringspunktet mellem situationer med uretfærdighed og direktiverne fra dem, der fremmer udstødelse og søger at koncentrere rigdom og magt i hænderne på de få. Faktisk er denne periferi, hvor vi er kaldet til at leve Jesu mission, mere digital end fysisk.

"Vores liv begynder at slutte den dag vi tier om ting, der betyder noget". (Martin Luther King Jr.)

OVERSIGT

GENERALRÅDET

JPIC: mission i en ny sammenhæng — FORSIDE

JPIC

Tanmaya-provinsen, Indien: Ligestilling mellem kønnene: et varmt emne — 2
Pakistan: Ansvarligt forbrug — 3
Nye Helgener — 4

PROVINS/REGION/MISSION

Italien: Tegning 2.0 - Det Lille Foretagende ser på fremtiden — 5
Brasilien: Tro og liv i at leve enheden — 6
Den Danske Region: Om at give slip - og begynde noget nyt — 7
Pachmarhi provinsen, Indien: Teknologi udfordrer ordenssøstre — 9
Pakistan: Pakistan støtter flygtninge — 10
Italien: Vi er én hellig ild! — 11
Brasilien: "Hvad kan jeg gøre for at lindre folkets lidelser lidt?" — 12

Paradoksalt nok kan jeg i vores forbundne verden gøre meget - nogle gange endda mere - for en lokal situation ved at arbejde fra min computer eller gå ind på byens torv på den anden side af jorden i stedet for at leve i fattigdom. At tale imod uretfærdigheder i dag kan være frygtelig risikabelt; det kan betyde, at man ikke blot får beskidte hænder, men også et beskidt ansigt, så man sætter sin sociale status og endog sit liv på spil.

I ordenslivet i dag betragtes støtteerklæringer som "en profetisk aktivitet i kirken", "en missionsopgave i kirken i verden" (Kirkernes Verdenskonference). Denne ændring i det missionens paradigme kræver mere passende svar, passende aktiviteter og øget netværkssamarbejde i familien af Sankt Joseph Søstre og med andre mennesker i civilsamfundet og i kirken.

Siden Kommissionen for Retfærdighed, Fred og Bevarelse af Skaberværkets (JPIC) oprettelse med Gaudium et Spes i 1971 har dens arbejde været "en grundlæggende dimension af evangeliets forkyndelse" (GS nr. 6). I dag repræsenterer JPIC's engagement en sand periferi for mission og en ny form for levende mission.

Vi har allerede set denne forandring finde sted i Kirkens liv, da den pavelige kommission for JPIC påtog sig større ansvar og i 2016 blev til "Dikasteri til fremme af integreret menneskelig udvikling". Pave Frans' ekstraordinære sociale lære støtter og styrker JPIC og bringer det i centrum for den universelle kirkes mission.

På denne baggrund ville det derfor være anti-profetisk, hvis Søstrene ikke havde tid til at hellige sig forskning, refleksion og handling i kampen mod og påtalen af uretfærdighed på globalt plan, igangsat af JPIC, fordi de har for travlt med at arbejde på lokalt plan. Det ville være lige så anti-profetisk, hvis engagementet i JPIC begrænsede sig til frivilligt arbejde ved særlige lejligheder, kun i fragmenter og kun når det haster, og næsten altid på kanten af det, der anses for vigtigere. Kan en ledet bøn eller en artikel eller endog en støtteerklæring på hjemmesiden vise, at vi er "opfyldt af Ånden, forenet med verden"? Der er meget mere at inddrage, og nogle Kongregationer med samme skrøbelighed og muligheder som vores, har forstået og struktureret arbejdet med JPIC på en professionel og klar måde.

Måske er tiden kommet til at sætte JPIC i centrum for vores mission gennem en bevidst beslutning om at uddanne personer, afsætte betydelige økonomiske ressourcer og styrke forbindelserne i Kongregationen og i familien af Sankt Joseph Søstre.

J P I C

Ligestilling mellem kønnene: et varmt emne

Sr. Priyanka Horo

Tanmaya-provinsen, Indien

Har du nogensinde set en bygning uden tag? Har du nogensinde tænkt på en verden uden kvinder? Har du nogensinde tænkt over Jesus liv uden Maria?

Det lyder måske som dumme spørgsmål, men der er en stor betydning gemt i dem. Ingen bygger en bygning uden tag, der vil ikke være noget liv uden kvinder i denne verden, og uden Maria kunne Jesus ikke have været i stand til at opfylde Guds vilje.

I dagens verden er "ligestilling mellem kønnene" et varmt emne. Det er ikke, fordi kvinderne ikke gør fremskridt. Der er mange kvinder som Indira Gandhi og andre, der har haft succes i deres liv.

I den anden skabelsesberetning i 1. Mosebog kapitel 2 viser Gud, at kvinderne er skabelsens krone. Derfor kommer kvinderne til sidst i alle Guds skabelser, som om hun er taget på det hus, han har bygget. Gud viser os, at uden kvinder er kronen på Guds skaberværk ufuldstændig.

Selv efter at have overvejet disse punkter kan menneskets hjerte blive som sten, fordi mange i denne fordømmende verden betragter kvinderne som døren til helvede og som en genstand, der kan bruges til at få arbejdet gjort eller give nydelse. Der er stadig mange piger, der bliver dræbt ved fødslen, hvis de ikke bliver aborteret, mange piger, der bliver givet væk til børneægteskaber, og nogle bliver tortureret under pres af medgift. I denne mandsdominerede verden kan det være meget vanskeligt for en kvinde at være selvforsørgende, selvstændig og fri.

Men verden er ved at ændre sig nu. Der er så mange kvinder, som forsøger at stå på egne ben og er i stand til at gå side om side med mænd. De er i stand til at tage arbejde og passe familien. Jeg mener personligt, at kvinder kan gøre mange af de ting, som mænd kan gøre, men der er mange ting, som kvinder gør, som mænd ikke kan gøre. Der er et ordsprog, der siger, at da Gud ikke kunne være overalt, skabte han mødre. Mødre er tæt på det guddommelige, fordi de er kilden til liv. Gud overlader kun et nyt liv til en kvinde. Som mødre plejer kvinder et nyt liv i 9 måneder i deres livmoder, og først derefter får et barn lov til at blive født.

Vi ved, at denne kamp for ligestilling mellem kønnene vil fortsætte, men vi ved ikke, hvor længe den vil fortsætte. Det er let at tale om ligestilling mellem kønnene, men meget vanskeligt at skabe den nødvendige forandring for at udrydde volden mod kvinder. Lad os ikke vente på, at hele verden gør noget. Lad os i stedet begynde i vores hjem, på vores arbejdsplads, i vores samfund, i vores landsby, i vores delstat, i vores land og derefter bevæge os ud i verden som helhed. Lad os respektere og elske alle søstre, mødre, hustruer og bedstemødre.

Ansvarligt forbrug

Sr. Saiqa Anwer

Pakistan

I de sidste mange år er folk blevet bevidste om virkningerne af vores daglige forbrug. Dette er kommet fra både samfundet og enkeltpersoner. Alle taler om ansvarligt forbrug, men hvad betyder det? Hvordan kan vi forbruge ansvarligt?

Ansvarligt forbrug er grundlaget for en bæredygtig

udvikling og en måde at organisere samfundet på, så det kan eksistere langt ind i fremtiden. Ansvarligt forbrug omfatter måder og idéer til, hvordan vi kan udnytte råmaterialer og genbruge gamle materialer på en nyttig måde for at beskytte vores planet, reducere forurening og få den ønskede gavn af materialet. Genbrug er af stor betydning i verden i dag, hvis vi ønsker at efterlade en sund planet til de kommende generationer. Det vil beskytte vores Moder Jord, hvis vi kan finde en ny anvendelse for det, der ikke længere er brugbart for os. Genanvendelse begynder hos en selv eller i hjemmet. Det gør os ansvarlige for at beskytte vores omgivelser og redde miljøet. Genanvendelse giver os mulighed for at bruge gamle produkter og skabe nye og nyttige ting. Vi kan tage et enkelt eksempel fra vores dagligdag. Hvis vi køber en flaske mineralvand, og i stedet for at smide flasken væk kan vi måske bruge den til dekoration eller til at dyrke grøntsager eller blomster i.

Vær opmærksom på, hvad du gør, og genbrug alt muligt. Ud over at beskytte miljøet kan genbrug hjælpe os med at spare penge i vores hjem. For det andet hjælper genbrug os med at skabe jobmuligheder og virksomheder. Det er en måde at hjælpe mange mennesker med at få arbejde på. Genbrug er ikke kun værdifuldt for at redde naturen, men også for at hjælpe mennesker ved at give dem uddannelse i at skabe noget nyttigt af materialer, der allerede er blevet brugt.

Vi er nødt til hele tiden at minde os selv om at: reducere, genbruge og genanvende. Når verden producerer mindre affald, er det med til at bringe både jord og vand i en bedre tilstand. Genbrug er til gavn for fremtidige generationer, som vil arve værdier fra fortiden. Vi er ansvarlige for de værdier, de lærer. Hvis alle lægger vægt på genbrug og køber mindre, vil vi beskytte verden med et ansvarligt forbrug. Vi må tage skridt som enkeltpersoner og som grupper uden at vente på, at andre skal vise vejen. Vi er nødt til at indgå i et cirkulært forbrug for at redde vores planet til fremtidige generationer.

Nye Helgener

Sr. Francisca Inês Fing	92	Brasilien	18.08.2021
Sr. Maria da C. Ribildi	92	Brasilien	28.08.2021
Sr. James Mary N. Anthony	89	Nagpur	29.08.2021
Sr. Maria Josè da Silveira	90	Brasilien	12.09.2021

Tegning 2.0 - Det Lille Foretagende ser på fremtiden

Sr. Alessandra Chiarini

Italien

Gruppen

Den 17. og 19. september 2021 organiserede Den Fortsættende Uddannelseskommission i Det Italienske Forbund en weekend med spiritualitet, sammenligning og søsterligt fællesskab på programmet i Armeno. Weekenden havde titlen "Blyanter til Det Lille Foretagende". Det spirituelle center "Mother Candida", der er omgivet af naturens skønhed over Orta-søen, var den perfekte ramme for disse intense dage.

Oplægsholderen Sr. Patrizia Graziosi fra Sankt Joseph Instituttet delte sine overvejelser om kernen i den karisme, som P. Medaille har givet, og som er dybt forankret i den hellige treenighed i foreningen af tre guddommelige og forskellige personer. Herfra modtager vi opfordringen til at inkludere mangfoldighed, det, der er anderledes end mig, uden for mit liv. At give plads til det anderledes er grundlæggende, så vi ikke falder ind i ensartethed i den stærkestes diktatur. Er det ikke Sankt Joseph Søstrenes mission at arbejde for at skabe den "dobbelte fuldkomne enhed" uanset hvor vi er og i alle vores relationer?

Sr. Patrizia spurgte derefter: "Hvordan vil vi fortsætte med at give verden vores karismes gave i den generelle krise, som vi oplever i dag, inden for de begrænsninger, som vores fællesskaber føler mere og mere?" Hun citerede P. Giovanni Vannucci, SJ: "Nutiden er et svar i den konkrete virkelighed på de kald, der kommer til os fra fremtiden." Det er spændingen og skubbet mod fremtiden, der skal få os til at søge et nyt svar for os selv og mennesker i vores tid. Men hvor skal vi lede efter de grundlæggende elementer? I dag, som taler om det, der vil være i morgen, i hensigterne og den uigenkaldelige ændring af vaner og i de mange betydninger, som mennesker, unge som gamle, oplever allerede nu. Det er nok med klagerne over fortiden. Var det ikke det, som P. Medaille

Maria Paola og Teresa

gjorde? Han skrev for fremtiden, men med udgangspunkt i det, han så i både hans egen og samfundets nutid. Det var en tid med splittelse selv inden for kirken, som det er tilfældet i dag.

Den sidste halve dag var afsat til et "idélaboratorium" baseret på det, vi havde hørt og reflekteret over. Et spørgsmål var i fokus i undersøgelsen: "Hvis det er sandt, at nutiden afhænger af fremtiden, hvad ville jeg så gerne se, at Det Lille Foretagende i Europa havde gennemført i 2023?". Den Fortsættende Uddannelseskommission samlede alle de gode refleksioner og idéer, der kom frem fra forsamlingen, sammen for at dele dem med Føderationens Råd. Herfra begynder vi igen at sætte aktiviteter i gang, der leder os mod den fremtid, som allerede taler til os og kalder os til konkret handling sammen.

Tro og liv i at leve enheden

Sr. Eliana Aparecida dos Santos

Brasilien

September måned er bibelmåned her i Brasilien. Provinsen af Søstrene af Sankt Joseph af Chambéry i Brasilien lagde særlig vægt på Bibelen i september måned som en del af programmet for kaldsåret. Der blev arrangeret en live-streaming den 6. september med temaet: "Tro og liv i at leve enheden".

Tre personer var inviteret til at hjælpe os med at reflektere over temaet "Profetien i går og i dag". P. Claudio Prescendo talte om profeten Amos. Ifølge ham "sluger profeten ikke en manipuleret version af virkeligheden. Han undrer sig over Guds vilje i begivenheder. Han er en talsmand for Gud og forkynder hans ord. Amos' kald henleder opmærksomheden på Guds frihed, som vælger sine budbringere, hvor som helst og som han vil".

Den profetiske stemme er altid en befriende stemme, en stemme, der afslører virkeligheden og viser veje. Forkyndelse og bekendtgørelse befrier profeterne fra de situationers lænker, som undertrykker, udelukker og fremmedgør. P. Claudio understregede, at i Amos' bog går den politiske og økonomiske magt altid sammen i gensidig afhængighed, og at religionen har en tendens til at tjene det uretfærdige system. Han understregede, at profetens sidste ord er et håbets ord og opfordrer til omvendelse: "Søg det gode og ikke det onde,...håndhæv retten i porten!, …måske vil Herren, Hærskarers Gud være nådig…" (Amos Bog 5, 14-15)".

I forlængelse af denne refleksion begyndte sr. Dominga Zolet sin tale med et spørgsmål: "Hvad var det, som Kongregationens profeter bekendtgjorde eller fordømte? I Frankrig i begyndelsen af det 17. århundrede efter krigen var der fattigdom, forældreløse børn, enker, syge... P. Jean Pierre Medaille rakte ud i den situation. Med hjertet hos Gud, med øjne og ører opmærksomme på folkets skrig stillede han sig selv et spørgsmål, som enhver profet stiller sig selv: "Disse forladte, lidende mennesker... er mine brødre og søstre. Hvordan kan jeg hjælpe dem i deres nød? Under hans lange missionsrejser blev Det Lille Foretagende født..."

P. Medaille var ikke den eneste. Hans profeti nåede ud til mange andre. I første omgang var der seks unge kvinder og enker: Henrique de Maupas, Jean Fontbonne, Marcoux, Marie Felicite og Theodora Voiron, der tog til Brasilien. Mange af dem vidnede om deres profetiske kald med dristighed og svarede på tidens behov, forkyndte Guds Rige og fordømte alt, hvad der truede livet og den menneskelige værdighed. Sr. Sankt Dominga sluttede sit indlæg af med styrke: "de handlinger, de lange vandringer og den indsigt...", som P. Medaille fik, fortsætter. Kongregationens profetiske kald fortsætter og vil fortsat være et langt og spændende kapitel at gå igennem!

Til sidst talte Sr. Elisa Fátima Zuanazzi om nutidens profeti, der bliver til virkelighed gennem udtrykket karismens enhed på meget forskellige måder. Ifølge hende er "at leve karismen er at leve et spor formet

af Guds ansigt". For os er sporet af Guds ansigt at erfare det, som Jesus lærer os: 'Fader, at alt må blive ét'. At være og leve i enhed har til formål at samle, forsone, drage omsorg for og integrere livet med verden, vores bolig, vores fælles hjem".

I dag vidner vi om denne profeti gennem vores væremåde og handling. Den åbenbares i vores sammenhæng og i vores troskab mod vores kald. Profetien finder sted i opfordringen til et søsterligt fællesskab – det vil sige "en livsform præget af smagen af evangeliet" (Fratelli Tutti). Vi er alle brødre og søstre, forenede mænd og kvinder, som bor i det samme fælles hus, med rettigheder og pligter til at passe på Skaberværket. Må vi være et profetisk tegn for verden i dag.

Endelig fremhævede Sr. Elisa, at vi er kaldet til at "være et tegn på håb og engagement for at forsvare livet og være vidner om den opstandne Kristus over for den splittede verden". Lad os ikke være bange for at være profeter og profetinder. Lad os profetere Guds ord gennem vores liv i dagens verden".

Om at give slip - og begynde noget nyt

Sr. Gisela Heitz

Den Danske Region

Efter en lang discernment-proces, som hele provinsen havde været involveret i, besluttede Sankt Joseph Søstrene i Danmark at sælge deres sidste ejendom i København, som havde tjent provinsen i næsten 120 år. Virkeligheden var den, at

Sr. Susanne og sr. Marianne i samtale med Sundhedsborgmesteren

Gæsterne sidder rundt om bordene i vores tidligere kirke

antallet af søstre var i nedgang. Var det etisk, menneskeligt eller ressourcemæssigt forsvarligt for et lille fællesskab at have en så stor ejendom? Søstrene begyndte at tage stilling til deres fremtid. Sr. Marianne Bode, der som provincialpriorinde har ført projektet til ende, fortæller, at "vi indså, at vi ejede mere, end vi havde brug for, og vi besluttede at hjælpe hinanden med at sælge vores ejendom og finde nye måder at leve vores ordensliv på…. Vi forsøgte at læse tidens tegn og troede på, at Gud var med os". Derfor tog provinsens ledelse initiativ til et samarbejdsprojekt mellem Københavns Kommune og Sankt Josephs Søstrene i Danmark, som blev indledt for næsten ti år siden.

I dag deler fem Søstre deres liv med lægfolk i seniorbofællesskabet "Sankt Joseph" i det tidligere Moderhus, og 14 Søstre bor sammen med 76 andre beboere i det store plejehjem, som er et nybyggeri på samme matrikel. Om eftermiddagen den 26. august blev den tidligere kirke, der engang var Provinsens hjerte, centrum for en højtidelig fest: den officielle indvielse. Mange kom - beboere på plejehjemmet og i seniorbofællesskabet, pårørende, personale, embedsmænd fra kommunen og søstre. I dette hellige rum, som i mere end et århundrede har tjent søstrene til deres daglige liturgi, blev der dækket kaffeborde, og folk mødtes over en kop kaffe og is. Men - Kristus, som er afbildet i glasmaleriet i et af vinduerne, er der stadig.

Blandt de inviterede var KøbenhavnsSundhedsborgmester, Sisse Marie Welling, som officielt indviede stedet. Hun har været involveret i samarbejdet mellem Sankt Joseph Søstrene og Københavns Kommune næsten fra starten. Hun sagde i sin tale: "Det var virkeligt vigtigt for os at bevare dette fantastiske kirkerum og give det nyt liv, så folk kan bruge det i deres hverdag." Og hun overbragte en hjertelig tak til de søstre, "som fik ideen om at omdanne klosteret til et moderne plejehjem og et seniorbofællesskab".

Da sr. Marianne Bode tog ordet, takkede hun borgmesteren for samarbejdet og udtrykte sin glæde over hendes store forståelse for Kongregationens og ordenslivets grundlæggende værdier. Hun sagde: "For os søstre har det været vigtigt, at vi kan forblive sammen som et religiøst fællesskab, hvor bøn og fællesskabsliv er hjørnestenene.»

Klosterbygningen er blevet bevaret i sit oprindelige udseende og er nu hjemsted for seniorbofællesskabet "Sankt Joseph" med beboere i 28 lejligheder. Den yngste beboer er i begyndelsen af 50'erne, den ældste er over 85 år. Fem af dem er Søstre og alle andre er lægfolk med forskellige baggrunde. Kommunitetets tidligere kapitelsal er blevet omdannet til et stort mødelokale med et køkken, hvor beboerne spiser sammen to gange om måneden. En dør i bygningen har et lille trækors. Det er kapellet, hvor Søstre fra både plejehjem og seniorboliger samles til messe og bøn.

Indvielsen, som måtte udsættes på grund af Covid-19-pandemien i mere end et år, åbner officielt et nyt kapitel i Sankt Joseph Søstrenes liv i Danmark.

Teknologi udfordrer ordenssøstre

Sr. Maurice George

Pachmarhi-provinsen, Indien

"Alice i Eventyrland" er en roman skrevet af Lewis Carrol i 1865, hvor Alice falder ned i en kaninhule og kommer ind i en ny verden. I dag befinder vi os i en underfuld - et dilemma - en ny verden af teknologi og kommunikationsmedier.
Det er en verden i hurtig forandring, hvor vi oplever virtuel uddannelse, virtuelle møder og onlineshopping, og det sker alt sammen med ny teknologi. Med alt dette har vores livsstil ændret sig. Ændringer, der tidligere tog uger, måneder og år, tager nu kun dage, timer eller minutter. Med Covid-19 oplever vi en ny normalitet med stadig mere teknologi og hastighed, og vi er flyttet ind i den, enten vi vil det eller ej.
Der er tre aspekter af denne "nye normalitet". Det er uendeligt, det sker hele tiden og udvikler sig hele tiden, det er gennemgribende og udfolder sig på flere områder af livet på én gang, og så er det eksponentielt, for det udvikler sig i et stadig hurtigere tempo. Og i denne sammenhæng kan vi skelne mellem tre grupper af mennesker: de digitale analfabeter (dem, der ikke er klar over forandringerne), de digitale indvandrere (dem, der konstant forsøger at følge med forandringerne) og de digitalt indfødte (dem, der er vokset op med denne teknologi). Der er kløfter mellem de tre grupper, og dem ser vi familierne, i ordenslivet og i verden.
De, der er 50 år eller mere og ikke er opvokset med teknologien, er glade for teknologiens fordele. Men for den yngre generation er mobiltelefonen lige så vigtig for dem som den luft, de indånder. Derfor er det meget vigtigt, at den virtuelle verden integreres i den begyndende uddannelse i ordenslivet. De nyeste medlemmer har kendt og levet i denne virtuelle verden siden fødslen.
Der sker forandringer i et hurtigt tempo inden for kommunikationsmedier og teknologi. Information er let tilgængelig på enhver mobiltelefon. Nogle sætter endda spørgsmålstegn ved behovet for en universitetsuddannelse. Kunstig intelligens er i vækst. Der er adgang til penge online. Vores rejse ind i denne verden i hurtig forandring er en udfordring.
Vi er nødt til at ændre os, ændre os hurtigt og træffe rettidige beslutninger, ellers vil vi snart sakke bagud.
Jesus giver os et eksempel på, hvordan vi kan forandre os. Han levede i en verden gennemsyret af traditioner, hvor sætningen "sådan plejer vi at gøre det" ville have været en kendt levevis. Han træder ind på scenen på en yderst utraditionel måde ... en jomfrufødsel og født i en krybbe. Den metode, der blev brugt i hans undervisning, helbredelser og mirakler, var forskelligartet. Han tjente ikke folk på samme måde hver gang, men skræddersyede det, han gjorde, til den aktuelle situation. Nogle af Jesus' og hans disciples aktiviteter gik så meget imod status quo, at de religiøse ledere blev forstyrrede - ja, endog vrede. Så vrede, at de ønskede hans død.
Når vi går ind i fremtiden, må vi tilbyde uddannelse i de nye teknologier, arbejde på at bygge bro over den digitale kløft i vores Kongregation og undervise vores Søstre i fordele og ulemper ved teknologi og sociale medier. Det

vil være vigtigt at lære at bruge medierne i tjenesten allerede fra den begyndende uddannelse, hvilket kun er muligt, hvis alle Søstre har adgang til internettet og sociale medier. Vi har lært og lærer fortsat, at teknologi kan hjælpe os med at skabe netværk indenfor en Provins eller Region, i Kongregationen såvel som udenfor Kongregationen.
For at kunne bruge teknologien i tjenesten må vi være modige og villige til at begynde arbejdet. Det kræver også, at vi er professionelle og kreative i forhold til at udvikle kvalitetsindhold, at vi ved, hvordan vi deler ressourcer, og hvordan vi samarbejder med dem, der kan hjælpe os.
Vi befinder os på et tidspunkt, hvor vi er udfordret til at hælde den nye teknologiske vin i nye vinskåle - nye måder at arbejde på, at uddanne os på, at engagere os i andre på. Det er vigtigt, at vi evaluerer vores liv og mission i lyset af den nuværende virkelighed, så vi ved, at Gud fører os ad en ny vej med Jesus som forbillede.

Pakistan støtter flygtninge

Sr. Permila Isaac

Pakistan

Pakistan er blandt de lande, der huser et stort antal flygtninge. I landet er der ca. 3,5 millioner afghanske flygtninge, hvoraf lidt over halvdelen - ca. 1,8 millioner - er registrerede. Afghanistan og Pakistan har en lang historie med anspændte forbindelser, der er defineret af fem spørgsmål: suverænitet, sikkerhed, geopolitisk dynamik, grænseoverskridende forbindelser og handel. Sammen er disse dynamikker vigtige for den fremtidige stabilitet i Afghanistan, Pakistan og den bredere region og for at undgå væbnede konflikter ved grænsen mellem Afghanistan og Pakistan.

Pakistan støtter flygtninge og fokuserer på at beskytte dem og fremme deres selvforsørgelse, så de kan få opfyldt deres grundlæggende behov. Flygtninge har således adgang til eksisterende offentlige tjenester. Mens mange fortsat bor i flygtningelejre, har andre skabt sig et liv i de pakistanske byer, hvor de gifter sig og opfostrer børn, åbner butikker og forsørger sig selv. Erfaringerne fra dem, der bor i flygtningelejre, viser, at der ikke er nogen garanti for, at livet bliver bedre for flygtninge, der flygter til grænsen. Alligevel har generationer af afghanere fundet deres hjem i Pakistan, og Pakistan siger stolt, at afghanske flygtninge er vores brødre og søstre. Vi tilbyder vores støtte til de afghanske familier i disse vanskelige tider; de må ikke blive glemt.

I virkeligheden har Pakistan i praksis vedtaget en meget liberal adgang for flygtninge fra Afghanistan i overensstemmelse med den definition, som Den Afrikanske Union har vedtaget. Den omfatter alle personer, der er tvunget til at forlade deres bopæl og søge tilflugt et sted uden for deres land på grund af begivenheder, der forstyrrer den offentlige orden.

Selv om Pakistans regering ikke er part i nogen international flygtningeaftale, er den fast overbevist om, at den har ydet tilstrækkelig beskyttelse til flygtninge fra Afghanistan i de fire årtier, de har opholdt sig i Pakistan, gennem generøse administrative foranstaltninger. Men administrative foranstaltninger alene er ikke tilstrækkelige til at løse flygtningespørgsmålet; der er behov for en egentlig lovgivning på nationalt plan for flygtninge.

Pakistan har også brug for hjælp fra det internationale samfund til at finde en permanent løsning på spørgsmålet om de afghanske flygtninge, da landet ikke er i stand til at løse dette problem alene. Derfor bør det internationale samfund indse dette og træde til for at hjælpe med at beskytte disse flygtninge, og det gælder også de afghanere, der har opholdt sig her i næsten 40 år siden Sovjetunionens invasion af Afghanistan.

Vi er én hellig ild!

Sr. Mirella Picco Botta

Italien

Det var titlen på den smukke fest for fusionen mellem Pinerolo og Chambéry, som blev afholdt den 25. september i "Casaletto" i Rom. Det var frem for alt en fest, mere end en tid med møde, venskab og integration af to levende virkeligheder; vores to Kongregationer blev til én hellig ild, som P. Medaille ynder at sige.

Hvad gjorde vi om eftermiddagen den 25. september? Vi samledes omkring borde, der var oplyst af små stearinlys. Det ord, der blev ved med at komme som et omkvæd, var: "Se, jeg gør noget nyt: allerede nu spirer det til liv!", hvilket syntes at opfylde Esajas' profeti i det øjeblik med de varme og indsigtsfulde ord fra Sr. Sally, da hun sagde: "Sammenlægning er ikke blot en simpel forsvinden af en gruppe i en anden: INGEN forsvinder, men vi gennemgår alle en forandring ... Ingen forbliver som før ... Vi er som kvinder, der føder et nyt liv, en nyfødt..." "Hvor smukt," sagde jeg til mig selv. Vi er alle sammen fremskredne i alderen bortset fra nogle få. Det, der skete med os, er ligesom det, der skete med Elisabeth, Marias kusine, som hun besøgte ... Der er også et nyt liv for os!

Den eftermiddag fejrede vi et liv, der var ved at blive født. Men en fødsel er altid smertefuld og krævende, for det nyfødte barn skal opdrages, uddannes og frem for alt elskes.

Sr. Sally fortsatte: "Dette nye liv er et stort ansvar, fordi det omfatter at tage imod hinanden og ikke kun for en weekend." Ikke kun vores ånder, men også vores kroppe og sjæle blev næret ved denne fest. Først fik vi en lækker middag. Vores sjæle? Jo, vi deltog i mange optrædener, jokes og lege. Så meget snak, latter og glæde. Det var ren lykke som hos børn... Er det ikke den åndelige barndoms vej, som vores karisme beder os om at følge? Ingen ønskede at afslutte disse øjeblikke af sammenhold og glæde, men vi var nødt til det, så vi ønskede hinanden godnat, for tidligt næste morgen skulle vi af sted til Pinerolo. Vi var kede af at sige: "Farvel, vi ses snart!".

“Hvad kan jeg gøre for at lindre folkets lidelser lidt?”

Sr. Ana Amélia de Oliveira

Brasilien

Med øjne, ører og hjerter, der er opmærksomme på Jesu stemme og Helligåndens virke, følte vi - Sankt Joseph Søstre - der bor i Marituba, Pará (Brasilien), at vores hjerter brændte og begyndte at stille spørgsmål til os selv, da vi så livsvilkårene hos de mennesker, der lider under tørke og vandmangel. Vi spurgte os selv: ”Hvad kan vi gøre for at lindre folkets lidelser lidt?” Vi tænkte over det. Den, der overgiver sin plan til bøn og åbenhed over for Guds stemme, modtager svaret og lyset til at gennemføre planen. Kommunitetet modtog den nåde at have rent vand fra en brønd, der blev boret i vores baghave.

Dette dyrebare, rene, sunde vand deles to gange om ugen med familier. Denne rigdom er den fundne skat, der skaber liv, og den kunne ikke begrænses til Søstrene alene.

Ånden i solidariteten er et vidnesbyrd og en forpligtelse for alle, der kæmper for økonomisk og social retfærdighed. Og drikkevand er en social rettighed, og i ”Pagten for Jorden” forstærkes denne rettighed i det 1. princip: ”Respekt og omsorg for det levendes fællesskab”.

Når vi ser familierne hente vand, minder det os om Jesus, da han møder den samaritanske kvinde ved brønden og sagde til hende: ”Giv mig noget at drikke” (Johannes-evangeliet 4,7).

Ud over at dele vand deler vi også vores gaver med Caritas i bispedømmet. Vi yder dem den nødvendige hjælp ved at uddele donationer, lede bønner, holde gudstjenester, læse Guds ord og synge. I alle disse oplevelser føler vi, at vi er brød, der deles for at give liv til de mest trængende brødre og søstre. Vi tjener med glæde, kærlighed og hengivenhed.

Redaktør
Sr. Barbara Bozak
Sr. Eliana Aparecida dos Santos

Grafisk Design
Sr. Navya Neelamvilail

Oversættelse
Anette Jensen
Sr. Cristina Gavazzi
Sr. Joyce Baker
Sr. Margherita Corsino
Sr. Maria Elisabete Reis
Sr. Marie-Pierre Ruche
Sr. Preeti Hulas
Sr. Ivani Maria Gandini

Distribution
Monica Bianchini
www.csjchambery.org

E - mail
icc@csjchambery.org